

Barts II, Minervahavenweg

De laatste vijf jaar heeft de Utrechtsestraat gedurende drie perioden ruim 42 maanden opengelegen. De eerste keer was dat voor de tramrails, waarna de drillboor een paar weken later in het verse asfalt ging om de riolering te vervangen en de laatste keer gebeurde dat *just for the hell of it*. Uiteindelijk zitten we nu opgescheept met een profiel waarbij de trottoirs zo smal zijn dat alleen de graatmagere crackhoeren die hier dertig jaar geleden tippelden, elkaar met goed fatsoen zouden kunnen passeren. Maar de übergezonde yogamoeders die zich met twee afbreekbare tassen vol biologische bulgur en lijngevangen albacore tonijn bij de laatst overgebleven platenzaak van de stad deel drie van de laatste, onmisbare Deense dvd-box willen aanschaffen, moeten bij voortduring het stoepje af, met gevaar voor eigen leven vanwege de langsscheurende Q7's, Cayennes en Evoques. Toch wordt de hiervoor verantwoordelijke bewindsman getipt als politicus van het jaar. Lijpe shit.

Bijna even lijp als de aalgladde ontwikkelaar die de laatste paar jaar de lokale overheid van een paar hoofdpijndossiers afhielp door voor weinig een paar obsoleete gebouwen – scholen, ziekenhuizen en bibliotheken – over te nemen, onder het voorbehoud dat diezelfde overheid hem geen strobreed in de weg zou leggen bij bestemmingswijziging tot hotel. Die gebouwen verhuurde hij vervolgens voor de hoofdprijs aan Amerikaanse vijfsterrenhotelketens, waardoor de beleggingswaarde van de panden explosief toenam. Dat hij nu met gortdroge ogen in de media roeptoetert dat de overheid maar eens een rem moet zetten op de ongebreidelde groei van het aantal hotels, omdat hierdoor de kamerprijs onder druk komt te staan, zouden sommige mensen een gotspe noemen.

Gelukkig wordt links en rechts ook nog wel eens wat gebouwd, bijvoorbeeld in opdracht van contracyclisch zeer succesvolle ondernemers.

Zo wordt in de Westelijke Houthavens het ene na het andere hoogwaardige bedrijfspand opgeleverd. Aan de rafelige Minervahavenweg, prachtig gelegen met weids uitzicht in alle windrichtingen, bouwde het Amsterdamse Dedato een ambitieus ensemble. De architectuurtak van dit multidisciplinaire bureau heeft een reputatie op het gebied van innovatieve bedrijfspanden. De gerealiseerde projecten staan vaak op ruige, weerbarstige locaties, zoals de westpunt van IJburg of de Cruquiusweg, en zijn vaak uitgevoerd in schoon beton, glas of cortenstaal, 'met een industriële look-en-feel' (sic), wil de verkopende makelaar hier dan nog vaak aan toevoegen. Ten overvloede, want de oplossingen waarmee Dedato komt, zijn weliswaar stoer en robuust, maar vrijwel altijd creatief, zorgvuldig gedetailleerd en retestruk uitgevoerd.

Het pand dat in opdracht van de marktleider op het gebied van wintermutsen werd gebouwd, is hier een mooi voorbeeld van. Boven op een sokkel van prefabbeton, waarin zich de distributieruimten bevinden, staan twee met glasvliesgevels gesloten kantoorverdiepingen. Het rauw betonnen plafond gaat fraai over in het over de omloop uitkragende dak. Aan de voorzijde van de onderbouw zit een drie verdiepingen hoge, glazen pui. De verdiepingvloer wordt gedragen door enorm gedimensioneerde ruw houten balken, kriskras geplaatst, als het mikadospel van een reus. 's Avond worden deze sprookjesachtig aangelicht door in het deck geplaatste spots.

Een opdrachtgever met een droom en een goed architectenbureau. Hoeft geen politicus of ontwikkelaar aan te pas te komen.

r.hoofst@parool.nl

★★★★★★☆☆

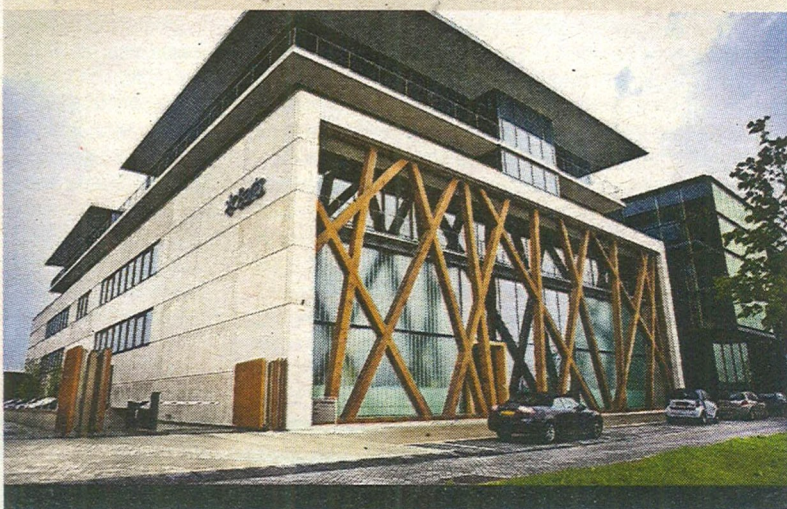

FOTO FLORIS LOK